

אם נשים-גברים בסוג מופוקפק של פון-אף על שפת חיים (יצירה שהכוונתה נועדו לייצור עצמי ועצמאי של מלגות), וודנה הידע הפעיל של המחבר עם עוזר ולקשתינו תنبي ספר העtid לראות או ובו פואמה של אבות ישרון עם תשובות האמנים אל המשורר. האתר של תלמידי התוכנית, שיזם ליבר מיי וממשיר לפועל בפיקוח התלמידים, הפך לארכיוון מרשימים ותועס של טקסטים וחומר אמנות, חלקם كانوا שוהגים בחכינות או נצחים עברו whoknowswhatcouldhappennext.tumblr.com ..

כשהתווותה תוכנית לימודי המשר, שעשו שימוש תדר בemonic י"דע פעיל". ביקשנו לאתגר דרכו לא רק את התלמידים/ות אלא גם את המורים/ות. תפיסת המחקה, התאוריה והידע כקרוכים בעמדזה פרפורטיבית אוחזה, מניה ובה, בתפיסת המבע, הזרחות והיצירה כפרופורטיביים. אני מכoon כאן גם לתובנותיה של גיידית' באטלר, על כל שהזחות אינה יציבה, אחוותית ייחידה, אלא ריבוי מתמיד של מופע זחות; אבל אני מכון גם לעורנות הנדרשת בכדי להבין שם החפש – בין אם מדובר ביצירת אمنות או במוצר צריכה – הינו זוםם וקפא ורק לכואורה; התקיימו ועד יתקיימו דרכו ייחסים ופעולות.

אני חש בר מזל שדריך התוכנית יכולתי להתוודע לפועלות לימוד ויצירה שמתחו קשת רחבה של אפשרויות: מסדנה מובנית מאוד של הוטו שטיירל, שנקודות המוצא שלה היויה קרייתו של התיאטריקון הקומוניסטי סרגי טריטיאקוב, בשןות העשרים, לבני נוער להתווות את סיורים של חפצים המצויים בclubs שלהם (מתוך כך לקרה תיגר על מרכזיותו של הסובייקט, לטובת האובייקט), ועד לסדרה הפורה-لتפרארת של האמן האיטלקית-אמריקני פרנצ'סקו פיניציו. כשניתן היה, העדפנו שהאמנים והתיאטריקנים האורחים יגעו יותר מפעם אחת, כדי לאפשר את העמקת הקשר והידילוג עם האמנים והאמניות הלמדדים/ות. זו מגמה שהצלחה באופן חריג עם האוצר והתיאטרוטיכון אין ווורורט, שהפרק לחבר קבוע בסגל התוכנית, ומגיע מדי סמסטר הוא, אגב, מילא את תפקיד השופט במשפט הראוות של אנטון ויזוקלה – נמצא את האנשים חפים מפשע).

הנחותם אינם אמורים להגדיר על עיסתו. אני מעד כאן על ההתרגשות של לינוקח תפוקת התוכנית משום שבחשbon האחזרן, ואני טועה לחשב שהעוסה הזו היא שלו. מדיא של המזהר הראשון לשׂו לא רק את יצירויותיהם/^ג אלא במידה רבה גם את מרכיב בלומוד שרבב בונראוב.

עלינו מתקח חוושה שהאמנות כבר תמיד נצרת ביחס
למושג (המפוצל, המסוכסך ורב הפנים) של "מקום", על ריבוי
זהויות הנוצר ממנה. לא טריוויאלי בעניין שתוצריו המהווים הזרנוקים
על שלושה-עשר האמנים שבו, לארוך השנתיים לאחרונה
מאפרים התודעות לעולם של מהגרים מקובה דרך קבוצת
הסופט-בול שלהם (פרויקט מחקר/ קולנוע/ צילום של ליבורנו
מאין), או לחוויה של טלבוללה דרום-אמריקאית עשויה למשוער
שהופיעים בה הם מהגרי עבודה (שאף הוא שותפים לכתיבת

מייצרת פועלות מיצג קבוצתי. ומוסגת המקומ, על שbow שbow
ובעיותו, מונכח בצורה מטוללת בסרטו של שי רטנר, המציג
בחבלי אהבה מפוקרים את הירשינה וחל חן, טרומפלדו וקובושה
והפצתה האוטומית דרך מניפולציה פשוטה, מרעתה וכובשתה
בها במידה, של תוויית ההיסטוריה חליפית באמצעות תרגום
שקרים, משבש. העיסוק בהיסטוריות כמחוז ספקולטיבי, גמיש
מדומין ומעון בעיות נכה באופן עקי בעבודת האמנויות והאמנויות
המציגים כאן: התchanות שפקד הקולנוע המורכב והמקורי של יעל
גזית כלל, למשל, הבנית ההיסטורית חיליפית לאביה, שהוא טייס
על פי תנאי הזחות החדשנה שהוכתבה לאב על ידי הבית הוגן

אטימה ופתחה של דלתות היסטוריות מתרחשות גם ברטיטון ובמיצגים של חלי מזראי ושל תמר נסימן, והצלום של אוריון יש מנכיה את הגלישה שבין פטישציה ו konkretiyut של החפשה, "זוכר". יש לה במשמעותם החללים הקודרים והמדויוקים של תומר אוזלאי, חללים מצולמים שנטפרו מחדש, את ההנחה הפעילה של מגבלותיו של הציירם כמחוז של עדות וכסימן אינדקסלי של אמת ונמשות.

האפקט של המחברה על מקום כרור גם במחשבת על קהילתו במובניה השונין (משמעותי, למשל, שקבוצת הנער בצדורה של בת ים נטלה חלק במייצג המתפקידים בערב הפיתחה, ושבהן לקרהתו באופן אינטנסיבי), אבל גם בקהילת הסטודנטים עצמה המחוור זהה, שידע רגעים של אופוריה וגם רגעים עימות, יזם לאורך דרכו מגשי השלמה שביעיים שהמורים היו מנועים מלחשתחף בהם. הם גם יזמו הפקתلوح שנה שבו שימוש

זהה את גיא בן נר, בוגע ארד, רותי סלע, יעל ברתנאנ ובן האגר
אליהם הצטרפו אם הווידאו האלבני-צרפתי אנרי סאלר
אמנית הווידאו והמיתץ הפולנית קטרזינה קויזירה, והקולונגענין
והתיאורטיקנית הגאנמיה היטו שטיירל. ברוח זו, מרבית האמנית
בוגרי התוכנית ניסו והתנסו בריבוי אמצעי תיווך, ובתערוכה אחו
גבוה מאוד של עבודות יידאנו. יתרה מזו, כמעט כל העובדים
הלו מנהלות דיאלוג עם סוגות קולונג'יות (מתשעדה ועד קלטני
נרטיבי), ולא רק יידא-ארט מסורתי. בסרטה של הדס תפוחה

אלימות ומכנויות קיומיות, שעון על שפה קולגנית הדעת ליצירת דיקטומיה בין פטישציה לבין ריחוק, בעוד סרחה של יעל גוזן לא רק מהדדה סוגת טלויזיה וקולנוע, אלא גם בוחן מחדש המנגנונים הבסיסיים בויתר של טווית נרטיב. אבל גם האמנינו שבדקו והעמיקו במידזים שלהם השכילו לגשת אליו בחוסר נחיה בסירוב לאלאש מעוגן ותשוכה לנركיסיזם. כך, למשל, הציטור שמייצן המרמן, עם היוווט ציויר עשיר המתמסר לעוגן של המדיזם מונך, בה בעת, עדמה טקסופואלית של מעין אפוריזמים חזותיים ששורשיהם החוויתיים והתרבותיים היברידיים, המעליה על הדעת את הגדרתם של שמעון זנדבנק לאפוריזמים של חפקא:

זה המקהלה בדימויים רפים והוחשנים בעליום המכמו-סוריאלי אליטי האילו-Μטופל של נועה יפה. הרגלי הצעיפיה העכשווים יגררנו מרבית ההצעיפים לסווות את האיקויות הפנטזםגוריוט של הדימויים הללו כתוצר של טיפול ומיניפולציה מוחשבים. אבל למתבוננו בשנית מסתבר במהרה שלא מדובר בחוצר של לחיצת כפתועה בפוטושופ, אלא של פעללה, הן של הצלמת, הן של מושאי היצילום. "אשה ללא פנים", למשל, מאבדת את תווי פניה לאחיזות פילטר, אלא מתווך פעולה מתמשכת ומואמצת של הטיבוב הראש לאחר: הפיכת הצואר לפנים. כפי שניתן לחוש את סfine הפרווה של מרוט אופניים על קצה הלשון, אפשר להרגש צלום כזה כמתה בעורף ובצוארא.

עקרון נוף שהתוכנית בקשה לקים הוא התתקשות עין הפליטי והמקומי - שוב, לא כמנחים שמבונים נתון וסדר, אלא כצמתים רבי התפצלויות, וכזמן לויוכוך ולמחלוקה.

קובוצתי, דיוון אינטלקטואלי, הצגה פומבית של תוכאות מחקר, ואך זימון - לאו דויקא מבודח - לשיפורם שענינו אמן ומוסר. התוכנית החדשה ללימודיו המשך באמנות של המדרשה יצאה לידינה מתוך מחשבה על התנאים האמביוולנטיים הללו, ומתוך התחשוה שניתן לנחות לריבונות שלא מתוך אספיפיזם ביחס לכחות השدة (גם אם ריבונות זו אינה יותר ממה שחייב בבי הגדייר "אוטונומיה דמניט"). מבחינה זו, דויקא המגבלות הפרוגמטיות של התוכנית, והיחוד של המדרשה, יצרו מצב לה פלא, זה שנה, וה敖ცר בתבשיה, אבל ליריד האמנה

הישראלית, עד כדי כך שאריאלה אזהraiי אף תיארה את ימי
השירות שעצבו בה מתח פרקטיקות כגון החלת עבודה,
חוותר ההונס סימבולי המרכז של השדה המקומן. מהධין
שללה נשמטה העובה שפרקטיות אלו נוצרו מתחם היעדר
ערק חומרי של ממש (ביחס אליו אמר הון סימבולי להתקיים),
שתנאי הכלכליים צנושים, והמצע הפדגוגי שלו מושתת לא רק
לפי חוקי השוק). המדרשה התקיימה, ועודנה מתקיים, ממש
על אמונה אלא גם על חינוך ועל היחסים שביניהם.

רשות למדוי ההם להלכה, כנופיית נומא רצויים לירדי רשות ספק מנסה לאן.

הגדירה סוגות כגון "אמנות ירידים" (ולא קוז'ירה, שהיתה אמנית אורחת בתוכני המדרשה, פתחה את גלריית הגמדים של לבושי כתפיות הפולשים כאורחים לא מרכזים). כאמור מיאו-מושאי, זודקלה לא ביריד באמצעות בדינה עצמית ביקורתית מайдך, אפשר לחשב על המשפט למה שאירית רוגע כינתה "המפנה החיצורה והעתורכה במאה הנוכחית", לא מבן אסתטיו גראדי, אלא כהלייר מחקר ברוביו דיסציפילנות. הביקורתיות וההמייצג מייצר מתרחשים כבר מעוצם רה האמנות חף, שנitinן למתח ולתחרה, כבש מקוטב רם-הרביה זם יכול לקיום מתחאות

תוכנית לימודי המשך של המדרשה - מחזור ראשון